

одних руками подуєш, а рента зникла з
воздуєї.

Они йдуть наперед, як пагло перед ними розступає ся земля і з пропасти бухає огнем. Але-ж впеувають ся на перед ті кінні лицарі і дрибпрають давний вид дерев і кладуть ся помостом, по котрих переходять веї. Параз! Згасли огні і зірвали ся пропасти.

Провідник наперед веде, але по другій стороні замку чути шум води, котра ось тут під ноги лієсь, начеб хвилі розгуканого моря.

Згуба їх неминує, бо втечи ніхто не веє, а вода відразу високим муром на них валить ся. Але в сїй хвилі змінюють свїй вид кінні лицарі а йдучи бачуть перед собою таму з густих дерев і взносячу ся землю, вода затримуєсь, цофас і никне, що по суші могли йти далї.

— Доси чудова якась прислугувала нам поміч. — закликав провідник, — ренти нехай наша власна довершить спла і голова! За мною, хто бажає освободити нещасливу і вдертий брілянт.